

Ceramika – rozwój, VI w., styl czarnofigiurowy

Amfora Eksegiasa, ok. 540;
Metropolitan Museum of Art

Technika

Powierzchnie czarne, o wysokim połysku to tzw. firnis, angoba, pokost: glina drobnoziarnista z dużą zawartością żelaza oraz domieszką węgla sodu i potasu.

Powierzchnie czerwone to glina o grubszych ziarnach, z dużą zawartością żelaza.

Kolory pojawiały się dopiero w wyniku wypału.

Dekorację malowano firnisem, na tym etapie była ona prawie niewidoczna.

Naczynie, po wysuszeniu, wypalano najpierw w ok. 800 ° i atmosferze utleniającej – naczynie przybierało kolor czerwony (rdza); następnie w wysokiej temperaturze ok. 950 ° i w atmosferze redukującej. Rdza się rozpadała na tlen i żelazo, a dzięki dużej zawartości tlenku węgla powstawał trwały, czarny tlenek żelaza ($2\text{Fe}_2\text{O}_3 + \text{CO}_2$), a wysoka temperatura powodowała stopienie firnisu (zeszkliwienie) i powstrzymanie dalszych reakcji chemicznych. w firnisie. Na tym etapie całe naczynie było czarne.

Następnie dopuszczano tlen, dzięki czemu powierzchnie wolne od firnisu znów się utleniały, przyjmując czerwoną barwę.

W stylu czerwonofigiurowym proces był ten sam, ale tło i szczegóły przedstawienia malowano firnisem, figury pozostawiając niezamalowane.

Kolor biały to kaolin lub inne tego rodzaju glinki.